वृत्तेन चैव मुक्तेन द्रुतं प्रवहणेन सः ।
स्वलोभस्येव महतः पारमम्बुनिधेर्ययौ ॥ २३८ ॥
विदूषको ऽपि संछिन्नरज्ज्वालम्बो ऽम्बुमध्यगः ।
उद्मज्ज्य तत्तथा दृष्ट्वा धीरः क्षणमचिन्तयत् ॥ २३९ ॥
किमिदं बणिजा तेन कृतं किमथ चोच्यते ।
कृतघ्ना धनलोभान्धा नोपकारेक्षणक्षमाः ॥ २४० ॥
तदेष कालः सुतरामवैक्लव्यस्य सांप्रतं ।
न हि सत्त्वावसादेन स्वल्पाप्यापद्विलङ्घ्यते ॥ २४१ ॥
इति संचिन्त्य तत्कालं जङ्घां तामारुरोह सः ।
यामन्तर्जलसुप्तस्य पुंसस्तस्य न्यकृन्तत ॥ २४२ ॥
तया ततार नावेव हस्तन्यस्ताम्बुरम्बुधिं ।
दैवमेव हि साहाय्यं कुरुते सत्त्वशालिनां ॥ २४३ ॥
तं मारुतिमिवाम्भोधिपारं रामार्थमागतं ।
बलवन्तमुवाचैवमन्तरिक्षात्सरस्वती ॥ २४४ ॥
साधु साधु सुसत्त्वो ऽस्ति को ऽन्यस्त्वत्तो विदूषक ।
अनेन तव धैर्येण तुष्टो ऽस्मि तदिदं शृणु ॥ २४५ ॥
प्राप्तो ऽसि नग्नविषयमिमं संप्रत्यतो ऽपि च ।
कार्कोटकाख्यं नगरं दिनैः प्राप्स्यसि सप्तभिः ॥ २४६ ॥
ततो लब्धधृतिर्गत्वा शीघ्रं प्राप्स्यसि चेप्सितं ।
अहं चाराधितः पूर्वं भवता कव्यहव्यभुग् ॥ २४७ ॥
मद्वराच्च तवेदानीं क्षुत्तृष्णा च न वर्त्स्यति ।
तद्गच्छ सिद्ध्यै विश्रब्धमित्युक्त्वा विरराम वाक् ॥ २४८ ॥
विदूषकश्च तच्छ्रुत्वा प्रणम्याग्निं प्रहर्षितः ।
प्रतस्थे सप्तमे चाह्नि प्राप कार्कोटकं पुरं ॥ २४९ ॥